

DRUGA KNJIGA
ISTOČNI GLASOVI

PRVI DEO

**VLADAVINA DOBROG
KRALJA BOAZA**

Glava 1

STRAH OD PADA

1

Prvog novembra, dana kada je Gari Gilmor prvi put izjavio u sudu da ne želi da se žali na presudu, pomoćnik javnog tužioca Erl Dorijus sedeo je za svojim stolom u prostorijama Javnog tužilaštva Jute u glavnom gradu te države Solt Lejk Sitiju. Te prostorije su se nalazile u monumentalnoj zgradi sa zlatnom kupolom, mermernoju palati pravougaonog oblika i s mermerom popločanim holom sa čijeg se centra pogled naviše pružao na spratove s uglačanim belim balustradama. Erl je voleo da radi okružen svim tim mermerom. Ne bi imao ništa protiv da tu ostane do kraja svog radnog veka.

To poslepodne Erl je primio poziv od upravnika Državnog zatvora Jute. Pošto je bio pravni savetnik zatvora, upravnik Sem Smit je s njim često razgovarao, ali je ovaj put delovao nervozno. Njegov službenik zadužen za prevoz zatvorenika je upravo jednog od njih, Garija Gilmora, odvezao u Provo na sudsko ročište, a Gilmor je, izgleda, rekao sudiji da ne želi da

se žali na smrtnu presudu. Sudija je stoga potvrdio datum izvršenja presude. Samo dve nedelje od tog dana. Upravnik je bio zabrinut. To mu nije davalo dovoljno vremena da se pripremi. Da li bi Dorijus mogao da potvrdi tu vest?

Erl je pozvao Noala Vutona i to je bio i te kako zanimljiv razgovor. Vuton mu je rekao da ne samo da je ono što je čuo istina nego da on sâm pokušava da shvati šta Gilmor time želi da postigne. Zakon je propisivao da se presuda mora izvršiti u roku od najmanje trideset, a najviše šezdeset dana. A pošto Gilmor nije uložio žalbu, šta će se dogoditi ako ga ne pogube do 7. decembra, što je tačno šezdeset dana od 7. oktobra, poslednjeg dana suđenja? Gilmor bi mogao da zatraži da ga odmah puste. Konačno, jedina presuda koju je dobio je smrtna presuda. To nije zatvorska kazna. Tehnički gledano, oni ne bi imali osnova da ga drže u zatvoru. Mogao bi da izađe iz zatvora pozivajući se na odredbu *habeas corpus*.

Gilmor se, naravno, neće tako lako osloboditi, složili su se advokati, ali bi to sigurno moglo da stvori neprijatnu situaciju. Svima bi se činilo da je država smešna i nesposobna ako bi ga držala u zatvoru pod ovim ili onim izgovorom dok parlament i sudovi ne reše to zakonsko pitanje.

Erl Dorijus je pozvao Sema Smita i rekao mu: „Bilo bi dobro da počneš s pripremanjem za pogubljenje.“ Upravnik je bio zabezекnut.

Bez obzira na to, Sem Smit je postavio nekoliko dobrih pitanja: Koliko bi ljudi trebalo da bude u streljačkom vodu? Kako da ih izabere – iz šire zajednice ili iz redova policajaca?

I on sam je pogledao odgovarajuće zakone i zaključio da su nepotpuni. Na primer, upravnik iz njih nije mogao da zaključi da li je moguće da se pogubljenje izvrši izvan zidova zatvora. Osim toga, ti propisi nisu precizno utvrđivali mnogobrojna pitanja. Biće potrebno da se donesu odluke o mnogo čemu.

Gilmor je, na primer, želeo da nekoliko svojih organa donira Univerzitetском medicinskom centru. Da li bi Erl mogao da pogleda šta zakon kaže o tome?

Dorijus je bio uzbuđen. Shvatio je da radi na škakljivom slučaju, pa je hodao po kancelariji i govorio drugima: „Nećete verovati, ali u našim je rukama potencijalno pogubljenje.“ Sišao je do kancelarije javnog tužioca, međutim, on je bio izašao, pa je morao to da ispriča sekretaricama. Bio je pomalo razočaran reakcijom. Ljudi kao da nisu shvatali značaj onoga što im je govorio. Prvo pogubljenje u Americi posle deset godina! Zar je to potrebno naročito isticati?

1. novembar

Zdravo, mala,

Upravo sam pisao upravniku Smitu i tražio da malo produži vreme poseta. Rekao sam mu da bi nam to oboma mnogo značilo. Mislim da bi pomoglo kada bi i ti s njim razgovarala. Ne znam kakav je on čovek, i nisam znao kako da mu se obratim u svom pismu. Jednostavno sam mu rekao da očekujem da budem pogubljen 15. novembra i da je jedini zahtev koji imam to da mi dozvoli da te više vidam... Rekao sam mu da se ti i ja dobro razumemo i da, bez obzira na okolnosti u kojima se nalazim, mi tokom poseta ne delujemo depresivno jedno na drugo. Mislio sam da bi bilo dobro da to kažem jer znaš kako ti ljudi ponekad razmišljaju...

Mala, pre nekoliko dana si mi pisala da nijedna žena nikada nije više volela nekog čoveka nego što ti voliš mene. Verujem ti. Osećam da sam blagosloven tvojom ljubavlju. I, Anđele, nijedan čovek nikada nije voleo neku ženu više nego što ja volim tebe. Volim te svim onim što jesam. A ti činiš da budem i više od toga.

Rano ujutro 2. novembra, na dan izbora, Erla je pozvao telefonom Erik Mišara, novinar *Nešenel inkvajerera*. Prvo je

pozvao upravnika zatvora, koji ga je uputio na njega kao pravnog savetnika. Mišara je želeo da odmah intervjuiše Gilmora.

Mišara je bio previše napadan za Dorijusov ukus. Onog časa kada je Erl pokušao da ga malo smiri, Mišara je krenuo da priča o tome šta će napraviti zatvoru ako pokušaju da mu uskrate pristup Gilmoru.

Dorijus se odmah setio slučaja *Pel protiv Prokunijera*. U tom slučaju je Vrhovni sud SAD presudio da novinari nemaju nikakva posebna prava pristupa zatvorenicima. Zatvor će, rekao je Dorijus Mišari, zauzeti taj stav – Gari Gilmor ne može da bude intervjuisan.

Mišara je odmah rekao: „Tužiću vas.“ Počeo je da priča o uticajnim advokatima iz Njujorka. Dorijus je rekao: „Nije me briga odakle su vaši advokati. Recite im da pogledaju slučaj *Pel protiv Prokunijera*. Mislim da će se složiti sa mnom.“

Posle toga Mišara se neko vreme nije javljao Erlu.

DEZERET NJUZ

Karter pobedio na izborima

Sudija naredio ispitivanje osuđenog ubice

Državni zatvor Jute, 2. novembar – Ako Gilmor uspe u svom naumu, on će biti prvi čovek nad kojim je u Juti izvršena smrtna kazna za poslednjih šesnaest godina.

Drugog novembra, dok se vozio prema Juti, Denis Boaz je u novinama pročitao članak o Gariju Gilmoru, a vrlo brzo posle

toga je i sam doživeo nešto što je bilo vezano za smrt. Učinilo mu se da tu ima malo sinhronizma.

Vozio je levom stranom puta i razmišljao o predavanju koje će održati na koledžu Vestminster u Solt Lejk Sitiju. Denis je tih dana bio zaokupljen aliteracijom, pa je odlučio da to predavanje nazove: Socijetas / Simbolizam / Sinhronizam. Baš kad je u sebi izgovorio poslednju reč naslova, kamion s prikolicom je naglo zakočio neposredno ispred njega, primoravši ga da ga zaobiđe s desne strane. Kad ga je prošao, u ogledalu je video neverovatan prizor: ljudski torzo koji visi kroz šoferšajbnu s obešenim rukama.

Onda je ugledao još jedan prizor!

U retrovizoru je video vozača drugog kamiona kako juri prema prvom. Denis se nije zaustavio. Iza njega je bilo previše automobila. Neposredno pre nego što se to desilo, Denis je razmišljao o 2. novembru kao datumu. U njegovoj glavi se taj datum pisao 11/2. Zbir ta dva broja je, naravno, bio trinaest. A u Velikoj arkani tarota, trinaest je karta smrti.

Tako se dogodilo da mu je ta reč već bila u glavi kada je video mrtvog čoveka. Pomislio je: „O, bože! Kladim se da će sledeći saobraćajni znak signalizirati nešto slično.“ Kada se na bankini pojavila oznaka za izlaz, na njoj je pisalo: *Zvezdana dolina i Dit*.^{*} Dovoljno podudarnosti za svačije sinapse.

Drugog novembra uveče stigao je u Solt Lejk dovoljno rano da glasa za Kartera kao nezavisni glasač. Onda se trećeg ujutro probudio s mislima o Gilmoru. „Bože“, razmišljao je Denis,

^{*} Deeth, mesto u Nevadi na ivici pustinje, po jednom predanju je dobilo ime Death (Smrt) jer je smrt čekala svakog putnika koji bi se odatle uputio u pustinju bez dovoljno vode. (Prim. prev.)

„evo me u kritičnoj tački nečeg zaista značajnog.“ Mogao je da vidi kakve mu se mogućnosti pružaju. „Ovo je kolosalna prilika za pisca“, mislio je, „moram da pošaljem pismo Gilmoru!“

To je i učinio. Nekoliko godina ranije, dok je bio mladi tužilac, Denis se, u stvari, protivio smrtnoj kazni, ali je sada počeo da veruje da je ona možda ipak potrebna čak i u idealnom društvu. Smrtna kazna, ako se pravilno koristi, može puno uticati na odgovornost za sopstvene postupke, a cilj je da se ponovo uspostavi odgovornost. Boaz nije sve to napisao u pismu, ali je rekao da podržava Gilmorovo pravo da umre.

3

Onih večeri kada bi osoblje Bolnice za mentalno zdravlje *Timber Ouks* pustilo Ejpril da izađe, Ketrin bi je odvela kod Nikol u stan na nekoliko sati. Ponekad bi Ejpril pitala: „Seko, hoće li stvarno da streljaju Garija? Zašto Gari ne želi da živi, Seko?“ Nikol je to mirno prihvatila. „O, ne znam“, rekla bi sasvim smireno. Kao da je to uopšte ne brine. Ali Ketrin se brinula i to toliko da je noću glasno plakala. Nije mogla da gleda spikera na televiziji koji o tome govori. I to usred reklama. Zbog toga su joj svi na televiziji delovali kao da su poludeli.

Ponekad bi Nikol došla kod Ketrin s decom i kod nje pre-spavala. Međutim, nije htela da priča. Čak ni sa svojom tetkom Keti. Stavila bi Sani i Džeremija u krevet i onda pisala poeziju. To je bilo sve. Samo je pisala i pisala poeziju. Nikada nije bila gruba prema deci, jednostavno nije obraćala mnogo pažnje na njih.

Prve nedelje novembra umro je Kip. Poginuo je kad je pao s planine penjući se uz stene. Ketrin se 4. novembra spremala

da krene na posao kada je čula njegovo ime na radiju, Alfred Eberhard, i pomislila: „Moj bože, mora da je to Kip.“ Ceo dan na poslu brinula se kako će to Seka da primi. U stvari, ona je odmah posle posla otišla pravo u Springfield i zatekla Nikol s njenom ugašenom malom lampom kako piše i piše. Ketrin je ušla i rekla: „Šta radiš u mraku?“ Nikol je odgovorila: „O, nisam primetila.“ Upalila je lampu, donela kafu, smejala se i šalila. Ketrin nije znala kako da je pita da li je Alfred Eberhard Kip. Konačno je morala to da uradi. Nikol je samo rekla: „Da, da.“ Ketrin je kazala: „Toga sam se i plašila.“ Nikol je jedva odgovorila: „Aha.“ Ketrin je mislila da Nikol ne pokazuje osećanja koja bi trebalo da ima.

Međutim, Nikol je malo kasnije podigla pogled i rekla kako bi volela da pozove Kipove roditelje. Ali čim je Ketrin izjavila kako je ona svakako za to, Nikol je kazala: „Ne znam. Šta bih mogla da im kažem?“

Ipak ju je pogodilo, pomislila je Ketrin. Nije joj svejedno.

Nikol se setila onog dana pre više godina kada je napustila Baretu i krenula sa svim što je imala u ruksaku koji je nosila na leđima i bebom Sani u naručju. Kip ju je povezao dok je stopirala, a njihova romansa je počela iste noći. Na početku je bio pravi pastuv. Savršena prva noć.

Sledećeg dana su se već vozili kroz Stenovite planine u Koloradu. Kip je zaustavio kola i peške poveo Nikol i Sani planinskom stazom. U jednom trenutku su videli nekog momka kako pokušava da se popne uz kamenu liticu. Na visini od oko metra od tla bila je mala izbočina na koju bi taj momak stao, a onda bi izgubio hrabrost i sišao s nje.

Nekoliko sati kasnije, kada su se spustili stazom, taj momak je još uvek bio tu. „Stondiran je“, rekao je Kip i pokušao da se

nasmeje, ali je delovao zabrinuto. Bilo je tu još momaka koji su već bili visoko na litici s konopcima, možda na visini osmog ili desetog sprata zgrade, držeći se samo za kuku u steni. Kip nije mogao da skinе pogled s njih. Nikol je videla da je utučen. On je došao s novom super devojkom, a ti tipovi su ga posramili. Nikol, u stvari, ne bi imala ništa protiv da upozna nekog od njih. Delovali su joj baš odvažno.

U izveštaju na radiju rekli su da je Kip bio planinar početnik. Nikol se pitala da li se penjao s konopcima, ili je bio kao onaj jadni stondirani mladić koji nije dospelo nigde.

3. novembar

Samo slušaj – i nemoj da se buniš ili uzjoguniš, ili da se praviš samostalna, što je često tvoja prva reakcija kada ti se kaže da nešto uradiš ili ne uradiš. Jasno? Ono što želim da ti kažem je sledeće: Ne smeš da odeš pre mene. Ti si to pomenula u svom pismu, a ja te uvek ozbiljno shvatam. Ne želim nikome, a naročito ne tebi, da kažem da nešto uradi ili ne uradi a da ne navedem razlog. Razlozi za ovo su sledeći: Ja želim da odem prvi. Tačka. Ja to želim. Drugo, mislim da znam nešto malo više od tebe O PRELASKU IZ ŽIVOTA U SMRT. Mislim da znam. Namerala sam i očekujem da se odmah nađem u tvojoj fizičkoj blizini – gde god ti bila u to vreme. Učiniću sve što mi je u moći da smirim i ublažim tvoju tugu, bol i strah. Oviću oko tebe moju dušu i svu ogromnu ljubav koju osećam prema tebi. Ti ne smeš da odeš pre mene, Nikol Ketrin Gilmor. Nemoj mi otkazati poslušnost.

Pismo je dobio i Vern. Gari je napisao kako ni Vern ni Ajda nisu došli da ga posete otkako je osuđen na smrt, „pa je očigledno da me se stidite“. Onda je dodao: „Niste čak ni uramili portret koji sam vam dao. Hoću da tu sliku date Nikol. Ne želim da imam ništa više s vama.“

Kada se Ajda sabrala, napisala je: „Ja čuvam crteže koje si mi dao. To je jedino što imam od tebe. A što se tiče toga da ih dam Nikol, zaboravi, to neću. Oni su moji.“

Vern je na Ajdino pismo dopisao: „Ne znam šta je to s tobom. Pokušali smo da te posetimo u zatvoru, ali ti si želeo da vidiš samo Nikol, pa smo odustali. To je činjenica. Potpuno podržavam Ajdu. Nećemo dati slike.“

Nikol, nadam se da nije došlo do svađe i ružnih scena. Danas sam dobio pismo od Verna i Ajde – Ajda bi pozvala policiju da te pokupi ako bi „pravila probleme“. (Njene reči, ne moje.)

Isuse, mala, žao mi je. Žao mi je što imam takve rođake. Nadam se da ti nisi imala neprijatnosti ni s Vernom ni s Ajdom. Ko ih jebe. Zaboravi ih, neka zadrže slike. Znaju da ne želim da ih imaju, ali ne bih voleo da se ti zbog toga svađaš s njima. Baš mi je neprijatno zbog toga.

Gari je napisao i Brendi da dà Nikol sliku koju je naslikao uljanim bojama, a ona je pitala Verna šta da radi. Vern joj je odgovorio da poslušaj svoju savest. Onda je ona napisala Gariju pismo: „Ja to ne želim, ali ako insistiraš, daću je. Ako to tebi toliko znači, meni sigurno ne znači. Uzmi je. Ja je ne želim. Ako baš hoćeš da zbog toga budeš tako gadan, sebičan i detinjast, odneću je i nabiti Nikol na glavu. Onda će stvarno moći da je nosi i uživa u njoj.“

4

Esplin je 3. novembra dobio pismo od Garija. U njemu je stajalo: „Majk, dosta je bilo. Prestani da se zajebavaš s mojim životom. Otpušten si.“

PROVO HERALD

4. novembar – Bez obzira na to što su otpušteni, advokati odbrane su kasno u sredu predali obaveštenje o nameri da u svoje ime podnesu žalbu sudiji Četvrtog oblasnog suda Dž. Robertu Buloku.

Rekli su da je to „u najboljem interesu“ njihovog branjenika.

Zbog tog članka je Erl Dorijus primio brojne telefonske pozive. Novinari su uporno pitali kakav će stav u odnosu na Gilmora zauzeti javno tužilaštvo. Dorijus je odgovorio da će Snajder i Esplin pokušati da ulože žalbu bez saglasnosti svog klijenta, ali da on smatra da za to nemaju odgovarajući pravni osnov.

Erl je imao osećaj da će „osnov“ brzo postati vrlo značajna reč u njihovoj kancelariji. Čak i ako se Snajder i Esplin sklone, mislio je da će druge grupe vrlo brzo pokušati da ulože žalbu, želeo to Gilmor ili ne. Onda će osnov, odnosno pravo obraćanja sudu, dobiti veliki značaj.

4. novembar

Zdravo, mala,

Danas kada sam išao kod Fejgana zbog dodatnih poseta, neki tip obučen maltene kao devojka pozvao me je dok sam prolazio kroz jedan drugi deo zatvora... Taj baja je u maksimalki, jer je namrtvo prebio poručnika straže, i mislim da je uglavnom pravi čovek, solidan robijaš, po onome što sam čuo o njemu, ali je i seka-persa, tetka ili kako već hoćeš da ga nazoveš. Večeras mi je za vreme klope poslao ovu cedulju koju ti šaljem – mislio sam da bi te mogla zabaviti.

Zdravo, Gile,

Čitao sam o tebi u novinama i moram ti reći da si ti izuzetak od svih pravila. Ljudi jednostavno ne znaju šta da misle o tebi, majku mu, pa oni ne poznaju nas Teksašane, zar ne, jer mi možemo da izađemo na kraj sa svim i svačim u ovom jebenom svetu, šta kažeš?

Jutros sam pomenuo da želim da razgovaram s tobom da vidim šta te tera napred!

Šećeru, nemoj se ljutiti zbog ovoga što sam nasrao, znaš kakve su šašave kučke.

Šta radiš tamo po ceo dan osim što puno razmišljaš? Pretpostavljam da ne bi trebalo da ti postavljam mnogo poznatih glupih pitanja, ali znaš kakve su kurve, uvek nešto hoće!

Ispod toga je Gari napisao:

Čuj, mala Nikol, nemoj sada da budeš ljubomorna!

Džimi Karter je novi predsednik. Zamisli samo! Nisam vero-
vao da Ford može da izgubi – mislim da se to događa tek drugi
put u istoriji sveta, da aktuelni predsednik izgubi na izborima.

DEZERET NJUZ

5. novembar – Funkcioneri ogranka Američkog udruženja za građanske slobode (ACLU) iz Jute i Nacionalnog udruženja za unapređenje položaja obojenog stanovništva (NAACP) izjavili su da će nastojati da njihovi pravnici pomognu u žalbenom postupku.

Portparol ACLU Širli Pedler je rekla: „Naš stav je da država nema prava da mu oduzme život bez obzira na njegov izbor ili odluku.“

Danas sam sreo jednog Indijanca koga poznajem godinama. Zove se Čif Bolton. Bio je stražar u oregonskom zatvoru kada sam ga upoznao pre nekoliko godina. On je stvarno tipčina, ima

otprilike sto pedeset kilograma, i prilično je dobar čovek iako je čuvar, i... on mi je rekao da lako može da shvati moja osećanja – Indijanci bolje razumeju smrt nego belci, mislim...

5. novembar

Dobio sam pismo od Denisa Boaza iz Solt Lejka. On je bivši advokat iz Kalifornije. Izgleda da u potpunosti razume moju situaciju i misli da imam pravo da donesem konačnu odluku bez uplitanja bilo koje pravne instance. Taj tip Boaz je sada slobodni pisac i želi da napiše jedan članak za nacionalnu publikaciju. Rekao mi je da bi svaki eventualni prihod od tog članka podelio sa bilo kim po mom izboru.

E pa to sam odmah odbacio... Jednostavno odbijam da profitiram od ove situacije na bilo koji način...

Ovo je lična stvar, to je moj život, Nikol. Ja ne mogu da sprečim određeni publicitet, ali ga ne tražim.

Upravnik Smit me je danas pitao šta bih želeo za poslednji obrok. Uvek sam mislio da je to nešto što se radi samo u filmovima. Rekao sam mu da ne znam, mada bih voleo nekoliko konzervi Korsa. Rekao je da ne zna da li to može, ali možda...

5

Erla je uhvatio neki virus pa je morao da ostane kod kuće. To je bilo 5. novembra, onog dana kada je Gilmore telefonirao u njegovu kancelariju! Erl je uveče pogledao nekoliko emisija vesti u kojima je njegov saradnik Bil Baret – ni u kakvom srodstvu s Džimom ili Nikol Baret, Erl će kasnije morati da objašnjava mnogima – govorio o Gilmorevom telefonskom pozivu. Erl se oneraspoložio što nije bio u kancelariji da on primi taj poziv. Što jest, jest, Baret je njegov najbolji prijatelj na poslu i oni su prošle godine odlično radili u tandemu. Uostalom, šta mari.

Zar se nisu uvek šalili da pošto je Baret visok i mršav, a Erl nizak i krupan, moraju da imaju drugačije poglede na probleme? Ipak je bilo deprimirajuće da on bude pravni savetnik zatvora i da obavi sav posao, a onda propusti tako značajan događaj kao što je Gilmoreov poziv.

Baret je s Garijem razgovarao samo četiri ili pet minuta, ali je to bio, kako je kasnije rekao Erlu, jedan od onih događaja u njegovom životu koji verovatno nikada neće zaboraviti.

Poziv je došao preko pomoćnika upravnika Hača. Posle toga veza je prebačena u blok s maksimalnim obezbeđenjem, gde se javio poručnik Fejgan, koji mu je predstavio zatvorenika. Baret je čuo blagi glas tog čoveka koji je zvučao sasvim razložno. Nije besneo, ni vikao ili vrištao, niti je govorio koješta. Štaviše, stalno mu se obraćao s „gospodine Baret“.

Prvo ga je pitao kako da nađe novog advokata.

„Gospodine Gilmore“, rekao je Baret, „mislim da razumem vašu situaciju, ali naša služba tu ne može ništa da učini. Određivanje novog advokata je stvar suda.“

„Vidite, gospodine Baret“, rekao je Gilmore, „ja tu odluku nisam doneo naprečac. O tome sam mnogo razmišljao i mislim da bi trebalo da platim za ono što sam učinio.“

„Gospodine Gilmore“, rekao je Baret, „problem je u tome što nije uobičajeno da neko ubeđuje advokata da mu pomogne da bude pogubljen. Međutim, ako se dogodi nešto što bi po mom mišljenju trebalo da znate, ja ću se pobrinuti da budete obavešteni. Saosećam s vašom situacijom.“

Baret je, u stvari, bio bespomoćan. Sve je bilo u potpunom neskladu. Njegov posao je bio da se postara da taj čovek bude pogubljen, pa su u tom smislu radili na istoj strani, a ipak nije bilo tako.

Jedan novinar koji se vrzmao oko kancelarije čuo je tu priču. Kada ju je objavio u novinama, Baret je počeo da dobija pozive iz cele zemlje. Dopisnik televizije ABC Greg Dobs ga je nazvao iz Čikaga i rekao: „Doći ću tu ovog vikenda, mogu li da vas intervjuišem? Mogu li da dođem kod vas kući?“ Začas su se dogovorili o vremenu. Radio stanice s krajnjeg juga intervjuisale su ga preko telefona. U Juti!

Erl je imao posla kao nikada ranije. U krivičnom odeljenju službe javnog tužioca bila su samo dva advokata koja su radila puno radno vreme, Baret i on, a imali su i nekoliko pripravnika i sekretarica. Nije ih bilo mnogo, s obzirom na poslove koji su im pristizali. Već sledećeg dana, na primer, Dorijus je naišao na dva poznata advokata iz Solt Lejka, Gila Etija i Roberta van Skajvera, koji su u holu Vrhovnog suda Jute, sprat iznad prostorija javnog tužilaštva, držali konferenciju za novinare. Erl je čuo kako su pred kamerama izjavili da nameravaju da podnesu zahtev za obustavu Gilmorovog pogubljenja u ime svih ostalih zatvorenika iz bloka osuđenih na smrt u Državnom zatvoru Jute. Etijev klijent je bio jedan od „haj-faj“ ubica.

„Haj-faj“ ubice su osuđene za ubistvo nekoliko ljudi u prodavnici ploča. Prvo su im u grlo sasuli drejno tečnost za čišćenje odvodnih cevi, a onda su im nabili hemijske olovke u uši. To su bila najstravičnija ubistva u Juti kakva odavno nisu izvršena, i to baš onakva za koja bi odmah bila izrečena smrtna kazna. Gilmorov zahtev da bude pogubljen nije nimalo ublažavao stav javnosti prema „haj-faj“ ubicama.

Da, situacija se zagrejavala, i to brzo. Previše brzo. Dorijus se radovao odlasku u Feniks na konferenciju zatvorskih službenika, ali sada nije bilo vreme da se ode iz kancelarije. Erla su besomučno intervjuisali novinari svih medija. Hvatali su ga u kancelariji, kod kuće, na ulici – svuda.